

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΕΥ Α

Α'

Γνωρίζω μίαν εποχήν, καθ' ἣν ἐμελαγχόλει,
Μικρὸν τι ἂν ἐστέναζα, καὶ ἡ ψυχὴ της ὄλη,
'Ο νοῦς καὶ ἡ καρδία της, ὁ ἀνηρός της βίος,
'Ὡς στέφανος ἐστόλιζε τὴν ὑπαρξίν μου θετός·
'Ὅποταν εἰς τὴν θέαν μου εὐδαίμων ἐμειδία,
'Ἀγνή ὡς βρέφους ὄνειρον, καλλὴ ὡς Παναγία!

Γνωρίζω μίαν εποχήν, ὅποταν ἔρωσ ὄλη
Προσευχομένη κ' εἰς ναὸν ἀκόμη μ' ἀνεπόλει·
'Ὅτε ὠχρία, ἂν μικρὸν ἐβράδυνα, ἡ κόρη,
Κ' ἐρχόμενον μὲ ὀφθαλμὸν βρεμῶδη μ' ἐθεώρει. . .
'Ὅποταν εἰς τὸ στήθος της τὸ νεαρὸν ἐκείμην,
'Ὅταν δὲν ἤμην ἄνθρωπος, ἀλλὰ θεὸς της ἤμην!

Γνωρίζω μίαν εποχήν ὅτ' ἡ ψυχὴ της ὄλη,
Μόνον ἐμὲ εἰς ἅπασαν τὴν γῆν ὠνειροπόλει·
'Ὅποταν ἔμπλεως χαρᾶς καὶ ἔρωτος ἀγίου,
Μ' ἐμπιστοσύνην ἔκλινεν ἐπάνω μου παιδίου,
Κ' εὐδαίμων κ' ὑπερήφανος διὰ τὸν ἔρωτά μου,
'Ἀπεκραιμᾶτο ἡθιστα ὑπὸ τὰ ὄμματά μου.

Β'

Γνωρίζω μίαν εποχήν. — Χθὲς εἰς τὸ "Α ν τ ρ ο ν ἤμην,
Καὶ ὑπὸ δένδρον γνώριμον βρεμῶδης ἐκαθήμην...
'Ὅποταν ψίθυροι γλυκεῖς ἠκούσθησαν σιμά μου·
'Ἐστράφην, κ' ὑπὸ φύλλωμα πυκνὸν τὰ ὄμματά μου,
Εἶδον ἐκείνην! ἀλλ' οὐχὶ ἐκείνην τὴν ἴδιαν...
'Ἀλλὰ τὴν ἀπωλέσασαν ἐμὲ καὶ τὴν καρδίαν. .

Μεσηλιεῖ τις ἐκάθητο ἐγγύς τοῦ κορασίου,
Φέρων λαμπρὸν ἀδάμαντα ἐπὶ δακτυλιδίου·

Κ' ἐκείνη πλήρης ἔρωτος ἐκάθητο σιμά του,
 Κ' ἐθώπευε τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ἀδάμαντά του...
 Κ' ἤτον ἐνώπιον αὐτῆς ὡς μάρτυς ἡ μυρσίνη,
 "Ἦτις ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὴν ἔβλεπε νὰ κλίνη!

ἈΨφνης τὸ βλέμμα στρέφουσα μὲ εἶδε... καὶ θαρρεῖται
 "Ὅτι ὠχρίασε; Ποσῶς; πῶς κατησχύνθη; μήτε...
 Ἄφηκε μόνον ἀφελῶς τὴν χεῖρα ἣν ἐκράτει·
 Ὡς τείχος ἡ ἀναίδεια τὰς Εὐκας προφυλάττει!
 "Ὅλα τὰ τείχη πίπτουσιν· ἄλλ' ἡ ἀναισχυντία
 "Ἰσταται μ' ὄμματα κυνός, ἀκίνητος, ὀρθία...

Ὅποταν τὴν καρδίαν της ἡ κόρη μεταβάλη,
 Δὲν εἶναι πλέον ἡ αὐτή, δὲν εἶναι, εἶναι ἄλλη·
 Γίνεται τι... ἀλλὰ μὲ τί νὰ τὴν συγκρίνω; ποῖα
 Ταπεινώσις, εὐτέλεια μ' ἐκείνην εἶν' ὅμοια;
 "Ὅταν ἀφίγη ἡ ψυχὴ χαμαὶ νεκρὸν τὸ σῶμα,
 Πλέον δὲν λέγεται ψυχὴ, καλεῖται ὄζον πτώμα...

Ὅμοι· ὁ σκώληξ χρυσαλὶς καθίσταται ὠραία,
 Κ' ἡ κόρη σκώληξ... ἔφυγα μὲ βήματα δροματᾶ·
 Νὰ βλέπω σκώληκα τὸν πρὶν δὲν ἤθελα θεὸν μου...
 Ἡσθάνθη δάκρυ παγερὸν ἐπὶ τὸ βλέφαρόν μου...
 Ἦτον ἡ ἐπικήθεις σταγὼν τοῦ ἔρωτός μου·
 Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπέθανεν ἐντός μου!
 (1868)

ΑΞΙΛΑΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Η ΕΚΠΕΣΟΥΣΑ

Δ'

Μὴ μὲ κτυπᾶτε τὴν πτωχὴν, καὶ μὴ λιθοβολῆτε
 Τὴν ἀσκεπὴ μου κεφαλὴν μὲ ὑβρεῖς κ' εἰρωνεῖαν·
 Το βόδον ὅπερ ἔπεσε χαμαὶ μὴ τὸ πατήτε·
 "Ὅχι, δὲν ἔζη πάντοτε εἰς ἀγορᾶς πλατεῖαν...
 Χθὲς ἔτι εἰς τὸ μητρικὸν κρυμμένον φύλλωμά του,
 Ἦνθει ἀγνόν, τὸν κάλυκα καὶ εἰς τὴν δρόσον κλείον,
 Ἄλλ' ὁμοί, τὸ ἐπρόδωσε τὸ μύρον κι' ἡ χροιά του,
 Καὶ εἶχε τύσον εὐθραυστον καὶ ἀσθενὲς κλωνίον...
 Ἐπάλασεν ὡς δύναται ἐν βόδον νὰ παλαίσῃ·
 Πίπτει ἡ δρῦς καὶ τὸ πτωχὸν τὸ βόδον νὰ μὴ πέσῃ;...

1.

2.

3.

ΔΗΜ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

2 ΘΡΑΣ ΖΑΪΜΗΣ

3 ΑΛΕΞ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

ΙΟΥΛΟΣ ΦΑΒΡΟΣ

Καὶ ὅμως καὶ εἰς τῆς ὁδοῦ καταπεσὼν τὸ χῶμα,
 Δὲν ἔχασε τὸ χρῶμά του, ἐρυθρῆ ἀκόμα...
 Ἄ, μὴ καταδικάζετε ποτὲ τὴν ἐκπεσοῦσαν,
 Καὶ λυπηθεῖτε τὴν πτωχὴν βροδὴν φυλλορροοῦσαν !

Β'

Ὅχι! δὲν εἶναι ἄτιμον τὸ βρόδον ὅταν πίπτει,
 Δὲν εἶναι· εἶναι ἄτιμος ἡ χεὶρ ἣτις τὸ βίπτει·
 Ἐκείνον τιμωρήσατε ὅστις τὸ δρέπει μόνον·
 Τὸ θῆμα δὲν καταπατοῦν, ἀλλὰ τὸν δολοφόνον.
 Ἡ πίστις μὲ ἀπόλεσεν, ἀγνότης μὲ φονεῦει·
 Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐγενές, ἀλλοίμονον, πιστεύει·
 Ἐμπιστοσύνη, ἔκστασις, ἀγάπη, εὐσπλαγχνία,
 Μὲ ἄλλο, ἄλλο ὄνομα σὰς κράζ' ἡ κοινωμία...
 Ἡ ἀρετὴ κατέστρεψε παρθένους πλειοτέρας·
 Γίνεται μητρικὰ ἡμῶν καὶ μήτηρ εἰς ἑταίρας!
 Ἀλλόκοτον! ὄτ' ἔχομεν ἑταιρικὴν καρδίαν,
 Διατηρεῖ τὸ σῶμά μας χύονος παρθενίαν...
 Πόσαι ἑταῖραι τὴν ψυχὴν, παρθένον σῶμα ἔχουν·
 Τὰς σὺς' ἢ γνῶσις τοῦ κακοῦ, εἰς τοῦτο ὑπερέχουν...
 Ῥυπαίνουσι τὴν καρδίαν των καὶ λούουσι τὸ σῶμα,
 Καὶ ἡ λαγνεῖα μειδιᾷ εἰς τὸ ἀγνόν των στόμα...
 Ητταίει τὸ ἄνθος ἀσθενές, ἂν ἦναι τῆς μυρσίνης,
 Κ' ἡ νέα κόρη ἄπειρον ἂν ἔχη τὴν καρδίαν;
 Ἄν βίπτῃ τ' ἄνθη τὰ λευκὰ ἀπλὴ πνοὴ ἐκείνης,
 Καὶ δαίμων τὴν νεάνιδα ἂν φέρ' εἰς τὴν σκοτίαν;
 Ἄ, ὄχι· ψάλλει δι' ἡμᾶς ὁ ὄφις, δὲν συρίζει·
 Ἡ εὐσπλαγχνία μᾶς νικᾷ, ἀγάπη μᾶς κρημνίζει·
 Ὑπάρχουν πτώσεις, αἴτινες ὑψώσεις ὁμοιάζουν.
 Καὶ ὅμως μᾶς λιθοβολοῦν, ἀφοῦ μᾶς θυσιάζουν·
 Λαμβάνουσι ὕδωρ διαυγές εἰς κάλυκα καὶ πίνουσι
 Καὶ ὅταν, ὅταν κορεσθῶσι κ' ἡ δίψα καταπαύει,
 Τὸ ἄθλιον περίσσευμα ψυχρῶς μακρὰν των χύνουσι,
 Κ' ἐπάνω λίθων ἕκαστος τὸ κύπελλον του θραύει...
 Κ' εἴμεθα ἔνοχοι ἡμεῖς καὶ ἄμεμπτοι ἔκτεινοι·
 Ὡς κόσμε, κόσμε· τίς καὶ σὲ ὡς κρίνεις θὰ σὲ κρίνῃ;

Γ'

Τί ἔπταισα; ἠγάπησα πολὺ, καὶ ἡ ψυχὴ μου
 Πεφιλημένου ἀδελφοῦ ἠλέησε τὸν πόνον·
 Ἴδου ἡ ἀμαρτία μου, ἰδοὺ ἡ ἐνοχὴ μου·
 Φεῦ! δι' ἀγάπης ἔγκλημα ἐν δάκρυ δότε μόνον.
 Ἄφρονταί σοι, ἔκραξεν, αἱ ἀμαρτίαι, γύναι,
 Ἐκείνος, ὃν ἐμύρωσε ποτὲ ἀγνὴ ἑταίρα,

"Ότι πολὺ ἠγάπησας" πρὸ τοῦ Θεοῦ σου κλίνα·
 "ὦ, τί συγγνώμη ὑψηλὴ κ' ἐπὶ νυκτὸς ἡμέρα!
 Εἶν' ἱερὰ ἡ κεφαλὴ ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα,
 Καὶ εἶναι τόσον δυστυχῆς γυνὴ ἀτιμασθεῖσα!

Δ'

"ὦ Σὺ, ὅστις μ' ἠφάνισες μὲ τὴν φρικτὴν σου νίκην·
 Θέλω νὰ σὲ καταρασθῶ πρὶν ἔτι ἀποθάνω·
 "Ὅσην αἰσχύνην διὰ σὲ ὑπέφερα καὶ φρίκην,
 Τόσην νὰ ἔχῃς σὺ χαρὰν ἐπὶ τῆς γῆς κ' ἐπάνω!
 Μ' ἐν μετανοίας δάκρυον τὰ βλέφαρα νὰ κλείσῃς,
 Καὶ ζῶσαν ἂν μ' ἐπρόδωκας, νεκρὰν νὰ μ' ἀγαπήσῃς....

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΜΑΚΡΑΝ ΑΝΙΑ!

Ἴδου πάλιν τὴν γραφίδα εἰς τὴν χειρὰ μου λαμβάνω
 Ἄλλ' ὡς ἄλλοτε εἰς δάκρυ, εἰς χολὴν δὲν τὴν ἐμβάπτω.
 Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου φαιδρὰ θέλω νὰ περάνω
 Καὶ τὸ μαῦρον παρελθὸν μου εἰς τὸ στήθος μου τὸ θάπτω
 Πολὺν χρόνον ἡ καλὴ μου, ἦτο θυμὰ σου καρδία
 Μακρὰν ἀνία!

Τί ἐκέρδισα ὀρηνοῦσα τὸ γνωρίζω ἐγὼ μόνη.
 Κάθε δάκρυ μίαν ὥραν μοῦ ἀφήρει τῆς ζωῆς μου.
 Ἄπωλέσθησαν ματαίως οἱ καλλίτεροί μου χρόνοι
 Κ' ἔτι νεαρὰ τὸ γῆρας βλέπω ἔντρομος ἐγγὺς μου.
 Ἡ καλὴ μου, δὲν θὰ μείνῃ πλέον θυμὰ σου καρδία
 Μακρὰν ἀνία!

Τὴν κατέσχισας εἰς βράχην τὴν χρυσὴν νεότητά μου.
 Πλὴν τὰ βράχην αὐτὰ ὅλα ἐν πρὸς ἐν θέλω συνάξει,
 Καὶ τοὺς πόθους λησμονοῦσα καὶ τὰ πρῶτα ὄνειρά μου
 Σ' τὰς πληγὰς μου ἡ ἴδια θέλω βάλαμιον σταλάξει.
 Ἡ καλὴ μου, δὲν θὰ ἦναι πλέον θυμὰ σου καρδία
 Μακρὰν ἀνία!

Θὰ ἀγωνισθῶ, τὸ βλέπω, ἀπ' ἐμοῦ θὰ σὲ μακρύνω·
 Θὰ μὲ καταβάλης ἴσως, ἀλλὰ τέλος θὰ νικήσω.
 Τὸν αὐχένα ἐπὶ πλέον εἰς τὸ βᾶρος σου δὲν κλίνω.
 Ἄν ζητῆς νὰ μὲ νεκρώσῃς ἐγὼ θέλω πλὴν νὰ ζήσω.

Θυμά σου ἴδεν εἶναι πλέον ἡ καλή μου ἡ καρδιά
Μακρὰν ἀνία!

Πρὶν ἂν ὄλην μὲ κατείχεις, νῦν εἴμ' ἄσπονδος ἐχθρά σου.
Μάτην ἔτι μὲ πιέξεις, μάτην ἰσχυρῶς μὲ θλίβεις,
Σὲ μισῶ, μοὶ φέρει τρόμον καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά σου
Δολοφόνε τῶν ἀνθρώπων, τῆς γλυκειᾶς μου τῆς "Ἠδῆς
Σοῦ διέφυγ' ἐπὶ τέλους ἡ καλή μου ἡ καρδιά
"Ἐρρε ἀνία!

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Ἐθναί. Ἰανουάριος 1880.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΦΑΛΜΕΡΑΓΕΡΟΝ (1)

Καὶ ἄλλην εἶδα. — Τί; — Ἑλληνίδα·
εἶδα καὶ ἄλλην θεοσιδῆ.
"Ἄ, Φαλμεράγερ! εἴμεθα Σλάβοι,
εἶπον τὰ χεῖλη σου τὰ ψευδῆ.

"Ἄλλ' ἂν, κωφεύων, τῶν Ὀλυμπίων
δὲν ἀνεγνώρισες τὴν φωνήν,
ἔρχου καὶ ἴδε τῆς χρυσοθρόνου
"Ἦρας τὸν τύπον, τὴν καλλονήν.

"Ἐρχου καὶ ἴδε. ἂν δὲν τυφλώτης
καὶ μεῖνε ἄλαλος, ἐνεός.
Δὲν εἶναι ἄγαλμα, ὄχι' εἶναι
ἐνσαρκωμένης ζωῆς ἡώς.

Ζῶσα καὶ ἄφθαρτος μαρτυρία
διαλαθοῦσα πάντα καιρόν'
διαφυγοῦσα ἐν μέσῳ δούλων
πένθους καὶ ὀλίψεως ἡμερῶν.

(1) Πρὸς τὸν Φαλμεράγερον, ἐξαγαγόντα ἐκ τοῦ τύπου τῆς μορφῆς τῶν Ἑλληνίδων ὅσας εἶδε, τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ τύπος προσμαρτυρεῖ τὴν σλαβικὴν τῶν νῦν Ἑλλήνων καταγωγὴν, ὁ ἀοιδίμος Καρασσούσας εἶχεν ἀποτείνει μίαν τῶν ἀρίστων φθῶν αὐτοῦ, τὴν ἀρχομένην ὡς οὕτως·

"Ἄ! Ἑλληνίδες, Ἑλληνίδες....

"Ἄ! τὴν ἀγάπην μου δὲν τὴν εἶδες!" κτλ.

Καὶ ὁ ποιητὴς λοιπὸν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, συνθέσας ὀλίγας ἡμέρας πρὸ ταύτης ἐτέραν πρὸς καλλίμορφον τινα Ἑλληνίδα τῆς Ἀλεξανδρείας, διὰ τοῦτο ἐπέγραψε τὴν παροῦσαν δευτέρην πρὸς Φαλμεράγερον.

Δέν ξεωρόχθη ἀπὸ τοῦ κόλπου
τῆς γῆς λιθίνη καὶ σμιλευτή,
μουσείων κόσμος ψυχρὸς, μελέτη
τοῦ παρελθόντος καὶ τελευτή.

Νοεὶ τὸ βλέμμα, πάλλει τὸ στήθος·
θερμὸν τὸ αἷμα ὑποθροεῖ,
τὰ μὲν φοινίσσον, τὰ δ' ὑποφῶσκον·
φῶς, νοῦς, καρδία, ψυχὴ, πνοή.

Κατεμαγεύθης, ἔλληνομάχε·
σὲ βλέπω ἔμπλεων θαυμασμοῦ,
ὡς πρὸ τῆς πρώτης· λοιπὸν τὰς βίβλους
καῦσον θυσίαν ἐξίλασμοῦ.

Μηδὲ μ' ἐρώτα ποίαν τῶν δύο
νῦν ἀποφαίνομαι προτιμῶν.
Ποίαν τῶν δύο; Ἐρώτα μᾶλλον
ποῖον τῶν δύο μου ὀφθαλμῶν.

I. ΓΙΣΙΩΡΙΑΗΣ ΣΚΥΔΙΣΣΗΣ.

ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ;

Γνωρίζεις γιατί σ' οὐδωκε
Ἄ Πλάστης τέτοια κάλλη,
Τὴν ὠμορφιὰ τριαντάφυλλου
τοῦ γίασεμιοῦ τῆ χάρι.

Γιατί στὰ μάτια σ' οὕχυσε
Ἄστροφεγγιὰ τ' Ἀπρίλι,
Καὶ τῆς ἀγῆς χαμόγελο
Στὰ ὄροσερά σου χεῖλη.

Γνωρίζεις; Ἄχ, ἂν γνώριζες
Πῶς σ' ἔπλασε ἀχτίδα
Μὲς τὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς,
Τῆς δυστυχίᾳς ἐλπίδα,

Τὰ μάτια σου δὲ θάριχνες
Πάντα σκυφτὰ κυρά μου,
Ποῦ σ' ἔχω δῶ γιὰ φυλακτὸ
Κλεισμένην στὴ καρδιά μου.

N. Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ἐξ ἀνεκδότου σατυρικοῦ ἔπους

«Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ»

ΡΑΨΩΔΙΑ ΠΡΩΤΗ

(Ἐπίκλησις. Τὸ συμβούλιον τῶν 13. Εἰσαγωγή εἰς δίκην καὶ καταδίκην τοῦ Σατανᾶ Βαβέλ.)

Μούσα ποῦ εἶσαι; Ἄκουσον τῆς ἀσθενοῦς φωνῆς μου·
 παραίτησον τὴν ποίησιν τὸ ἄσμα τὰς δρχήσεις
 ἐπὶ μικρὸν, καὶ δὸς ἔμοι τὴν ἀρωγὴν Σου ἤδη·
 ἄς ἴδω τὸ μεῖδιμα τῶν θείων σου χειλέων
 εὐσπλαγχοκαλοκᾶγαθος Κυρία Καλλιόπη!
 Βοήθησον τὸν Σατανᾶ Βαβέλ νὰ ἐξυμνήσω,
 καὶ ὅσα ὑπέστη ἐν τῇ γῇ ἐξορισθεὶς νὰ γράψω.
 . . . Δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος πολὺ καλὰ γνωρίζω
 ὅτ' εἶναι ὀγληρότατον νέαν ὡς σὲ σφριγῶσαν,
 χαρίεσσαν καὶ τὸ λοιπὰ, ἐνῶ διασκεδάζεις
 νὰ σὲ καλέσω παρ' ἔμοι ὅπως διέλιθης ὥρας
 μονήρεις· ὅμως σύγγνωθι! μὴ ὀργισθῆς Κυρία!
 — ὦ! τὴν ὀργὴν τῆς γυναικὸς παραπολὺ φοβοῦμαι —
 . . . Ἄνάξιος θεράπων σου, ὦ Μούσα μου, δὲν εἶμαι,
 διότι ἂν δὲν δύναμαι καλῶς νὰ σὲ ὑμνήσω
 δὲν σὲ ὑβρίζω κἀν ποτὲ, ὡς οἱ βρωμαντικοὶ μας·
 δὲν ἀφαιρῶ τὰ βόδια σου νεκράνθημα νὰ θέσω,
 οὔτε σ' ἐνδύω σάβανα τὸν πέπλον ἀφαιρέσας . . .
 ἐγὼ φαιδρᾶν σὲ θεωρῶ, λοιπὸν φαιδρᾶν σὲ ψάλλω,
 κ' εἶν' ἡ φωνὴ μου ἀσθενῆς, πλην ἄδολος, γνησίᾳ . . .
 Καὶ σεὶ ὧ ἀποτρόπαιοι υἱοὶ τοῦ μαύρου Ἄδου . . .
 πνεύματα καταχθόνια τὴν κόλασιν οἰκοῦντα,
 σεὶ . . . φίλοι τῶν καταστροφῶν, τῆς φρίκης τῆς δδόνης,
 τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ὀδυρμοῦ, τοῦ σκότους καὶ τοῦ χάους . . .
 Δαίμονες τρισκατάρατοι, πυρίπνοι, κερασφόροι . . .
 ὧ σεὶ οἱ δένδρον μέγιστον τὴν γῆν ὑποδαστάζον
 ἀπαύστως πρηνίζοντες πρὸς ἐξολύθρευσίν μας,
 οἱ πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἐχθαίροντες τοσοῦτον . . .
 μὴ ἀντιπολιτεύεσθε τὸ ἰδικόν μου ἔργον,
 διότ' εἶν' ἔργον σας σχεδὸν, συμβάντα ἰδικά σας . . .
 Μὴ γίνεσθ' αἴτιοι κακοῦ τοῖς ἀναγνώσταις, ἵνα
 εὐθυμοὶ ὦσι καὶ φαιδροὶ ὁπόταν τ' ἀναγνώσουν,
 μήπως τυχόν, ὡς ἄνθρωποι, ἄλλοθεν ὀργισθέντες
 πάντες στραφοῦν πλησίσταιοι κατὰ τῆς κεφαλῆς μου . . .

Αοιπὸν ἔννεά Μοῦσαι μου, Διὰ θόλοιοι . . . ὅσοι εἶσθε . . .
βοήθεια . . . βοήθεια . . . διότι θὰ ἀρχίσω . . .

Ἄγριον σκότος πανταχοῦ τῆς φύσεως ἀπλοῦται . . .
μόλις ἐν ἄστρον ἀμυδρὰς ἀκτίνας διαχέει,
ὡς ἄλλη νεκρική λαμπράς, στήν νεκρωθεῖσαν πλάσιν . . .
Οὐδενὸς ζώου λογικοῦ βήματα ἀντηχοῦσι
καὶ μόνον ποιητὴν τινὰ ῥωμαντικὸν θὰ ἴδῃς
ἀττημελομακρόκομον καὶ μαυροσαλοφόρον
στὰ μαῦρα σκότη τῆς νυκτὸς νὰ περιδιαβάξῃ,
θέλοντα νὰ συγκινηθῇ, πάλιν μετανοοῦντα,
διότι δὲν παρίσταται οὐδεὶς νὰ τὸν θαυμάσῃ . . .
. . . . Ὡς ἦτο μεσονύκτιον . . . πλὴν συγχωρήσατέ με
ἐν πρώτοις τοῦς ῥωμαντικούς νὰ μιμηθῶ ὀλίγον·
μὲ ἡχηρὰς, μακροσκελεῖς, κενὰς, πομπῶδεις, λέξεις,
μὲ ἀστραπὰς, μὲ κεραυνοὺς καὶ μὲ βροντὰς ἀπαύστους
ὅς προσπαθῆσω κατ' ἀρχὰς νὰ τὰς φοδίσω ὀλίγον,
ἴσως, ὡ φίλοι συγχιισθῇ ὁ νοῦς σας ἐκ τοῦ φόβου,
κ' ἐκ τῶν πολλῶν μου ἀστραπῶν τὰ ἴμάτια σας θαυμβώσου
καὶ κατορθώσω καὶ ἐγὼ νὰ αἶ; φανῶ σπουδαῖος . . .
. . . . Ὡς ἦτο μεσονύκτιον περίπου, ὅπως εἶπον,
ἦτο χειμῶν ἐκ τῶν πολὺ σπανίων εἰς Ἀθῆνας.
—Βορρὰς ἐφύσα, κεραυνοὶ ἐπλήγωνον τὴν φύσιν
βροχὴ βραγαδαία, ἄπαυστος, κατέκλυζε τὴν γῆσιν,
ἡ χάλαζα ὀρμητικῆ ἔκρουε τὰς ὑέλους
καὶ ἤχει ἤχον ἡχηρὸν ἐναρμονίου μέλους . . .
τὰ σύννεφα παμμέλανα ἀλληλοβλασφημοῦντο
κ' ἐκ τῆς ὀργῆς τὰ στέρνα των ὠγοῦντο, ἰδονοῦντο,
αἱ ἀστραπαὶ ἀνέφλεγον τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα!
τίνος ὑπνώττει ὀφθαλμός; ! τίνος καθεύδει σῶμα; !
ἀπώλεια! καταστροφὴ!! αἶμοι!!! φεῦ, φεῦ!!!! ἐκρόται
ὁ κεραυνὸς βαριεπῆς, προήγγελλον οἱ κρότοι
ὕγραν μεγάλην ἐκροτὴν ἔβρεμον ἄνω ψόφοι,
οὐρανομεφελόδρομοι, πελαγολιμνοτρόφοι,
αἰθέρονεφοδάμονες, ἡλεκτροπυροτρόφοι . . .
χιονοχαλαζοδροχοβροντοκεραυνοφόροι . . . —
. . . . Πλὴν ἀρκετὰ αἶς ἴδισα' προβῶμεν εἰς τὸ ἔργον
κ' ἐκθέσωμεν τοῦ Σατανᾶ Βαβὲλ πάσας τὰς πράξεις,
καθ' ἣν σειρὰν ὁ ἴδιος αὐτὰς ἐδιηγήθη . . .
Ἄν δ' ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τῆς ἱστορίας ταύτης
τύχη καὶ ὀργισθῇ κάνεις ἐκ τῶν ἀγνωστών μου,
νὰ μὴ τὰ βάλῃ μὲ ἐμὲ ὁ Διάβολος τὰ εἶπε . . .
αὐτὸς εἶναι υπεύθυνος, ἐγὼ ποσῶς δὲν πταίω . . .
ἐπεξηγήσεις δ' ἂν ζητῇ καὶ ἱκανοποιήσεις
ἀς μᾶθῃ τὴν διεύθυνσιν κ' ἀς πᾶγῃ νὰ τὸν εὖρη . . .

Ἰαννουάριος τοῦ 1873.

Δ. Γ. Ρ. Κ.

ΤΟ ΠΑΝ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Ἐρημία ἦν ἔδω πρὸ χρόνων.
Γῆ ἀπάτητος καὶ σιγήλῃ.
Ἄκανθα αὐτὴν ἐκόσμου μόνον,
Καὶ θυμνίσκοι θύμου χαμηλοί.

Ὁ ποιμὴν ἔδω διήγε χαιρών,
Φύλιξ τοῦ προβάτου, τῆς αἰγῆς,
Κ' ἐν χερσὶ θανάτου ὄπλον φέρων
Περίεπλανᾷτ' ὁ κυνηγός.

Ἄνθη τὼρ' αὐτὴν κοσμοῦν μυρία
Ἄνθ' μέτρον δένδρων σκιερῶν.

Ἄδει ἐν αὐτῇ πτηνῶν χορεία
Εὐφροσύνης ἄσμα λιγυρῶν.

Ὅπου πρόην ἐκλαίεν ἡ φύσις,
Ὅπου χώρα ἔκειτο ξηρὰ,
Κῆπος τὼρα τέρπει τὰς αἰσθήσεις
Ὅσας προήχθη ἀνθηρά.

Κῆπε, ἄχ! θὰ ζήσης αἰωνίως;
Ἄδελος τῆς μοίρας ἡ βουλή.
Ἐπὶ γῆς ἐφήμερος ὁ βίος,
Καὶ τὸ πᾶν, τὸ πᾶν μεταβολή.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΓΖΗΝΟΣ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

— Μ' ἀγαπᾷς;
— Κ' ἐρωτᾷς,
Ἄν, πουλί μου, σ' ἀγαπῶ;
Τί νομίζεις;
Τὸ γνωρίζεις;
Θέλεις πάλι νὰ 'στὸ πῶ;

Ἄχ, σκληρόη!
Σὰν κερὶ,
Ὅπου λυόνοι στὴ φωτιά,
Κ' ἐγὼ λυόνω,
Τελεῖόνω
Γιὰ μὴ μόνη σου ματιά.

Μὰ ἔδω
Ποῦ νὰ ἔδω
Ἐνα βλέμμα σου γλυκὺ,
Ν' ἀναζήσω
Νὰ μὴ σόβσω
Μὲ; τὴ μαύρη φυλακὴ;

Οἱ παλμοί
οἱ καύμοι
Τῆς καρδιάς μου τῆς πτωχῆς
Μὲ πεθαίνουν
Μ' ἀνασταίνουν
Ἐνθουμήσεις εὐτοχεῖς.

Ἄργος Μάρτιος 1876.

ὦ, πονῶ!
Τριγυρνῶ
Μοναχὸς στὴ ἔρημιὰ
Κάθε βράδου
Στὸ σκοτάδι,
Σὰν πουλί χωρὶς φωλιά

Δὲν μὲ κλαίς,
Μὰ μὲ λὲς
— Πῶ; τὸ λέγεις! — «Μ' ἀγαπᾷς;» —
Πληγωμένω
Ἄπο σένα
Ἐχω στήθη. Γὰ κτυπᾷς;

Μὴ, ὦ μὴ!
Στεναγμοί
Μοῦ μαραίνουσι τὴ ζωὴ,
Καὶ παθαίνω
Καὶ πεθαίνω
Ἐμέρα νόστα καὶ πρωτῆ.

Μ' εἶσαι σὺ
Ἢ χροσθὴ
Καὶ ἡ μόνη μου ἐλπίς,
Τὸ κρυφὸ μου
Ὅνειρό μου.
Σὲ λατρεύω! — Τί θὰ πῆς;

Α. Κ. ΒΑΡΘΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΕΚΕΙΝΗ

Με ἔρωτᾷ: «Τίς εἶν' Ἐκείνη;»
 ἔν μέρῳ τοῦ βομβοῦντος πλήθους
 — κ' ἡ κεφαλή της κάτω κλίνει
 μετὰ σεμοῦ παρθένου ἤθους.—

Τίς εἶν' ἐκείνη, ἦν ὕμνει
 ἡ ποίησίς μου καθ' ἡμέραν,
 δι' ἣν ἡ γῆ μ' εἶνε στενή
 κ' ἦτις τῶν ἀστρων μ' ἀγεί πέραν;

Καί μ' ἔρωτᾷ, ἐνῶ κυκλοῦσι
 τὴν καλλονὴν της τόσοι, τόσοι!
 ἐνῶ πολλοὶ πολλὰ λαλοῦσι,
 ἐν βλέμμα μόνον νὰ τοῖς δώσῃ.

Τίς εἶν' Ἐκείνη; Εἶν' αὐτή,
 ἣς τὸ ὄνομα οὐδὲ θὰ εἶπω,
 ἐνόσω κόσμον συγκρατεῖ,
 κ' ἐγγὺς της ὦν ἐγὼ πλὴν λείπω.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἄφωσ τὴν ἐπλασα ἐγὼ
 καθὼς τὴν ἐφαντάσθην,
 μωρὸς πρὸς τί τὴν κυνηγῶ
 εἰς πλήθη κ' ἐκουράσθην;

Ἄ, ἀν ἐγνώριζεν αὐτὴ
 πῶς ἐν βοῇ τὴν βλέπω,

δὲν θὰ ἠπόρει διατί
 μακρὰν της βῆμα τρέπω.

Εἶν' ἄλλη, ἄλλη μετ' ἐμοῦ
 κί' ὅταν αὐτὴν φωνήσῃ,
 τότε κ' ἐμὲ μετὰ παλμοῦ
 ἐγγὺς της θ' ἀτενίσῃ.

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

Ἄ! πόσον εἶνε ἀγαθὴ!
 Ὄς ἄγγελος θὰ εἶχε ζήσει,
 εἰς τὸν Θεὸν πρὶν εὐχῆθῃ
 τὴν γῆν νὰ ἴδῃ ν' ἀγαπήσῃ.

ΠΟΝΟΣ

Δὲν με πιστεύει, δὲν πιστεύει
 τοὺς στίχους μου εἰλικρινεῖς.
 Τὸ εἶπε, κί' ὅμως μοῦ μαντεύει
 τὰς σκέψεις ὅλας ὡς κάνεις.

Ἐάν που σύμφρον μὲ ἴδῃ,
 «Τί ἔχεις κ' εἶσαι λυπημένος;
 Ἰδοῦ...» κ' ἐν ἄνθος της μοι δίδει,
 κ' ἰδοῦ χαρὰ καὶ νέον σθένος.

Ἐάν μ' ἀκούσῃ μ' εἰρωνεῖαν
 ψευδῆς νὰ λέγω αἰσθημά τι,
 παράπονον καὶ τιμωρίαν
 εὐθὺς μ' ἐν βλέμμα μ' ἐπιτάττει.

Μαντεύει, ὅτι νὰ πιστεῶ
 μ' ἐδίδαξεν ἐπὶ τοῦ κόσμου,

ἀλλ' ὅτι ἔτι καὶ θηρεῶ
 νὰ ἦν αὐτὴ διδάσκαλός μου.

Μὴ διὰ τοῦτο, μὴ διότι
 νὺν ἀνοψοῦται ἡ ψυχὴ μου,
 ἐνῶ ἐκείνης σπεύδει πρώτη,
 δὲν μὲ πιστεύει ἡ καλὴ μου;

Ἐκπλησσεται ὅτι ψελλίζω
 τὰ ὑψηλὰ νοήματά της,
 ἐνῶ ἀκόμη συλλαβίζω
 μικρὸς ὑπὸ τὰ νεύματά της;

Ἄ ὡς πιστεύῃ! Δὲν γνωρίζει
 ὅποια εἶν' ἡ δύναμίς της!
 Ἄ ὡς πιστεύσῃ τί χαρίζεται...
 Εἶμαι ὁ πρῶτος μαθητὴς της!

Η ΚΥΡΑ-ΦΡΟΣΥΝΗ

Εἰς τὸν Ὁρφέα προσκαλεῖ
τὸν κόσμον ἢ Κυρά-Φροσύνη.
Καὶ θὰ συνέλθωσι πολλοί...
Θὰ ἔλθῃ ἄρά γε κ' Ἐκείνη;

Βαρὺς ὡς μὲν ὄμβρος, μὲ βῆμα
βραδύ ἀνέρχομαι καὶ πάλιν,
ὅπου μὲ φέρει κόσμου κύμα,
εἰς τύρην καὶ χαρὰν μεγάλην.

ὦ εἰρωνεία, ὦ βοή!
Πῶς μὲ ποιεῖ θαρβύ τὸ στήθος!

Ἄν εἶν' αὐτὸ λοιπὸν ζωὴ,
ὁ θάνατος δὲν εἶνε μῦθος.

Ὅποια νέκρωσις, ὅποια
γλώσσαν καὶ βῆμά μου δεσμεύει!
Τόσαι ψυχαί, καὶ μία, μία
τὸ ἄλγος μου κἂν δὲν μαντεύει!

Ἄλλὰ ἰδοὺ τὴν ἡλὸς ἔκει!
Ἄ! ἡ ζωὴ τί μάγος εἶνε!
Ἄς ἀντηχήσ' ἡ μουσική,
πολλὰ ὁμοῦ Κυρά-Φροσύνα!

ΟΝΕΙΡΟΝ

ὦ, νὰ μ' ὠμίλει διαρκῶς
ὕπὸ σκιὰν γλωρᾶς ἐλάτης,
νὰ ἔμενα ἐκστατικός
ἔκει παρὰ τὰ γόνάτα της!

Καὶ νὰ μ' ἐλάλει, νὰ μ' ἐλάλει,
ἐγὼ ν' ἀκούω, τοῦτο μόνον,
ἐνόσφι θὰ μὲ περιβάλλῃ
διὰ τῶν δύο βραχιόνων!

Πόσα θὰ μ' ἔλεγε καὶ πόσα,
ὅσα δὲν μ' ἔλεγεν ἀκόμα
ἡ μαγική της θεῖα γλώσσα
τὸ λάμπων της θὰ ἔλεγ' ὄμμα!

ὦ, νὰ μ' ὠμίλει διαρκῶς,
νὰ ἤκουον ἐν εὐφροσύνῃ,
σιγὰ σιγὰ δ' ἐρωτικῶς
εἰς τὴν ἀγκάλην μου νὰ κλίνη!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Φθινόπωρον! βροντᾶ καὶ βρέχει,
καὶ ἀφοῦ βρέξῃ, νέφη πάλιν.
Τί πόνον ἢ ψυχὴ μου ἔχει,
ὁ νοῦς μου ποῖαν ἔχει ζάλην!

Μετὰ ἐν ἔτος πάλιν θέρος,
τὰς νύκτας πάλιν ἡ μαγεία,
ἀλλὰ θὰ μ' ἔλθῃ ἄλλος ἔρωτος,
ἄλλη ζωὴ ἐν τῇ καρδίᾳ;

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ Ε. Β.

Ἦθελα τὸ τραγοῦδίμου νὰ σῶμοιαζε στὴ νεότητῃ !
 Νᾶχε τὴ χάρι τοῦ ἀνθοῦ ποῦ ἀγέρι μυρωμένο
 Ἐυπνάει τὸ χάρμαμα, κρυφὰ ἀπ' τὸ βουνὸ ἢ πρώτη
 Τοῦ ἡλίου ἀχτίδα μὴ φανῆ καὶ τῶδρη κοιμισμένο.

Νὰ ἦτον λάλημα πουλιοῦ στὴν ἀνθισμένη φτέρη
 Ποῦ ἔρωτεμένο ἀρχινᾷ τραγοῦδι νὰ τονίσῃ
 Καὶ πρὶν θαμπώσῃ ὁ αὐγερινὸς τὸ ζηλεμένο ἀστέρι
 Τρέχει τὸ ταῖρι του νὰ ἔρῃ στὴν κρυσταλλένια βροσί...

Ἀηδονόστομη λαλιὰ σὲ φουντωτὸ κλωνάρι,
 Καιρὸ ποῦ ὁ Ἀπρίλης ἀρχινᾷ τὰ ἄνθη του νὰ στρώνῃ
 Μὲ τὴ λαλιὰ σου νᾶμοίαζε, νὰ σῶμοιαζε στὴ χάρι...
 Σὺ τὸ τραγοῦδι ν' ἀρχινᾷς κι' αὐτὴ νὰ δευτερώνη.

Ἦ νὰ ἦταν κἂν ἀπάρθενη τῆς χραυγῆς δροσοῦλα
 Ποῦ πιάνετε τρεμουλιαστὰ στῆς βοδαραῖς τὰ στήθη,
 Ὅσᾶν δειλὴ δέκα χρονῶν ὀλόχαρη παιδοῦλα
 Ποῦ ἀλόμη δὲν ἐγνώρισε τὸν κόσμον ποῦ ἐγεννήθη.

Ἦ! νὰ γυρίζαν οἱ καιροὶ καὶ τῆς καρδιάς τὰ νειάτα!
 Πόσα κ' ἐγὼ δὲ θᾶγραφα χαροῦμενα τραγοῦδι
 Ποιὸς ξέρει μὲ τί ὄνειρατα χρυσοῦ πάλι γιομάτα
 Τὸ μόνοπάτι ἂν εὑρισκα στρωμένο ἀπὸ λουλούδια.

Τί ἂν γυρίζῃ ἢ ἀνοιξί: στὸν κόσμον κάθε χρόνο
 Τί ἂν ἀνοῦν ἢ μυγδαλιαῖς καὶ πρασινίξ' ἢ φτέρη
 Μὲ τῆς καρδιάς ποῦ ἀδελφώσε μιὰ μέρα μὲ τὸν πόνο
 Πολλαῖς φορὰς ἀγύριστο περνᾷ τὸ καλοκαίρι.

22 Ὀκτωβρίου 1880.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.

ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ

Κάθε πρωὶ ἡ μουσικὴ τὸν δρόμον μας διαβαίνει
 Νὰ τὴν ἀκούσῃ μιὰ στιγμή 'στὸ παραθύρι βγαίνει,
 Καὶ τὴν κοιτάζω. Ὁ σκοπὸς ἔτυχε νὰ στενάζῃ
 Ἐχτές. Γιὰ μὲνα τὸ πικρὸ παράπονό του βγάζει,

Μοῦ φάνη, καὶ τὰ θλιβερά τραγοῦδι μὸ τῆς ψάλλει.
 Νά, σὲ λιγάκ' ἡ μουσικὴ θεὲ νὰ περάσῃ πάλι...
 Περνᾷ... νὰ μὴν τὸ ἔσωνε. Τρελλὸ σκοπὸ βαροῦσε,
 Σάν ν' ἀποκρίνονταν αὐτὴ καὶ μὲ περιγελοῦσε.

N. ΚΑΜΠΑΣ.

ΒΟΥΝΟ ΚΑΙ ΣΥΝΝΕΦΑ

Βουνὸ ποῦ τὸ κεφάλι του σὲ νέφῃ γέρνει μαῦρα
 κ' ἀντὶ χορτάρι πράσινο τὸ χιόνι τὸ συνάζει,
 παραπονιέται κ' ἄγρια τὰ φρύδια του σκεπάζει,
 καὶ ἀπὸ στήθεα πέτρινα ξερνᾷ καπνὸ καὶ λάβρα.
 «Καταραμένα σύννεφα! γιὰτὶ τὴν κεφαλὴ μου
 σκεπάζεται καὶ πνίγετε χειμῶνα-καλοκαίρι;
 μόλις μ' ἀφίνετε στιγμὴ νὰ ἀνασάνω μιὰ,
 νὰ καμαρώσω τὸ ὕψηλό, θεόρατο κορμὶ μου,
 νὰ ἰδῶ γαλάζιο οὐρανὸ καὶ ἀσημένιο ἀστέρι,
 καὶ πάλι μὲ σκεπάζετε σὲ μαύρη καταχνιά!»
 Λένε τὸ σύννεφα: «Βουνό, βουνό καμαρωμένο!
 γιὰτὶ μέσα στὸν κόρφο μας νὰ κτίσῃ; τὴ φωλιὰ σου;
 γιὰ δὲς ἐκεῖ τῆς χαμηλαῖς ῥαχούλαις πῶς γελοῦν,
 καὶ πλέουν μετ' στὰ λούλουδα καὶ σ' ἤλιο χρυσομένο!
 χαμήλωσε καὶ σὺ, βουνό, νὰ φύγ' ἡ κατσηφιὰ σου,
 κ' ἡ ἄνοιξι κ' ἡ μυρωδιάς νὰ σὲ γλυκοφιλοῦν.»

*Εν Ἀκρὴ 26 Ἀπριλίου 1875.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ Ι. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

Ἐπ' τὸν κόσμον ὅλον τοῦτον ἐποθοῦσα νὰ ἴμαι ξένη,
 Σὲ βουνὸ νὰ ἦν' ἐπάνω ἡ καλύβη μου κτισμένη·
 Δένδρα νὰχ' ὀλόγυρά μου, ἀνθισμέναις πεδιάδαις,
 Ἄνθη, βρύσαις, πρασινάδαις.

Τῆς μαγευτικῆς ἐρήμου πῶ; θά χαίρουμαι τὰ κάλλη!
 Σάν θ' ἀκούω τὴ φλογέρα τοῦ ποιμένου; ποῦ θά ψάλλῃ!
 Συντροφιά μου θεὲ νὰ ἔχω τὴν ὀλόχρυση σελήνη
 Μεσ' στῆς νύχτας τὴ γαλήνη.

Στῆς μωρίνης τὰ κλαράκια θ' ἀναπαύουμαι γερμένη
 Καὶ θὰ βλέπω τὸ νεράκι ποῦ κυλῶντας θὰ διαβαίνει·
 Τὸ ἀηδόνι θὲ ν' ἀκούω τὸ κελάδισμα ν' ἀργίζει
 Τί γλυκὰ θὰ μὲ κοιμίζει!

Ὅλο μῦρα θ' ἀναπνέω ἰπ' τὸν καθαρὸν ἀέρα·
 Τὰ πουλιὰ θὰ μὲ ξυπνοῦν ἅμα θὰ χαράζ' ἡμέρα·
 Τί ζωὴ! δὲν τὴν ἀλλάζω μὲ τοῦ κόσμου τὰ καλὰ,
 Μὲ τὰ πλοῦτη τὰ πολλὰ.

Τὸ τραπέζι μου θὰ στρώνω μεσ' στὰ πεῦκα ἀποκάτω,
 Τὸ φητό μου μεσ' στὰ φύλλα, τὸ ποτήρι μου γεμάτο·
 Μὲ τί ὄρεξι θὰ τρώγω! τί κρυὸ νερὸ θὰ πίνω.
 Τὸ τραγοῦδι εἶθ' ἀφίνω.

Ὅσα κάλλη ἔχ' ἡ φύσις, ὅλα τότε θὰ χορτάσω·
 Καὶ τὰς τόσας μου φροντίδας μία μία θὰ ξεχάσω·
 Ἡ ζωὴ μου, ἡ ψυχὴ μου θὲ νὰ ᾔν' ἡ ἐξοχή
 Ἡ καλύβη μ' ἡ πτωχή.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ.

ΕΡΩΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Ὦ γύναι, ὅταν πρόληψις κενὴ καὶ διακρίσεις
 Νὰ μᾶς χωρίζουν πέπρωται διὰ παντός, ὦ φίλη,
 Ὦ! Τότε τόσα ὄνειρα πρὸς τί νὰ μοι χαρίσης,
 Καὶ ν' ἀποπλέου, ἔρωτα τὰ ὄροσερά σου χεῖλη;

Ὦ! ναί, εἶνε παρίτυπον τὸ ἀσθημὰ μου γύναι,
 Εἶν' ἄρνησις τῶν φορτικῶν θεσμῶν τῆς κοινωνίας,
 Φθόγγος ψυχῆς παράφρονος τὸ βλέπω ὅτι εἶνε,
 Καὶ ὅμως εἶνε δύναμις ὁ ἔρω, τῆς καρδίας.

Δὲν ἔχει ὄρια, θεσμοὺς δὲν ἔχει ἡ καρδιά
 Λατρεύει μετὰ πείσματος χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ,
 Καὶ μάτην ἡ δεσποτικὴ πειρᾶται κοινωνία,
 Ἐντὸς ὁρίων ὀχληρῶν νὰ τὴν περιορίσῃ.

Δὲν θέλω κόρην ἄπειρον, δειλήν, συνεσταλμένην
 Ἄνιδεον τῆς ἡδονῆς καὶ ἄνευ μυστηρίου,
 Θέλω καρδίαν ζήσασαν ψυχὴν συντετριμμένην
 Ῥαγεῖσαν ὑπὸ τῶν πολλῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου.

Γυνή, ἥτις ὑπέφερε καὶ ἐταλαιπωρήθη
 Καὶ ἔκλαυσεν εἰς τῆς ζωῆς τὰ θλιθερά ἐρέβη
 Κ' ἔφερε νέον Γολγοθὰ εἰς πονεμένα στήθη,
 Αὐτὴ γνωρίζει ν' ἀγαπᾷ, γνωρίζει νὰ λατρεύη.

Ἐλθέ, ἐλθέ, πρὶν, φίλη μου, γηράση ἡ καρδία
 Κ' ἐξατμισθῇ τὸ ἄρωμα καὶ κλίνη μαραμμένη,
 Πρὶν ἔλθῃ μεσονύκτιον καὶ τάφου ἡρεμία·
 Ἐλθέ· ἡ χάρις, ἡ ζωὴ, ὁ ἔρωσ δὲν προσμένει.

Ὅποταν θάλλη ἡ ζωὴ εἰς παρειάς εὐώδεις
 Καὶ ἀποπνέει ἄρωμα ἡδυπαθῆς ἀγκάλῃ
 Ὅταν τὸ χεῖλος ἀσπασμοῦς χαρίζῃ πυρετώδεις
 Καὶ ἐξ ἄρρητου ἡδονῆς τὸ στήθος ἀναπάλλῃ·

Ὅταν ἐμπρὸς ἡμῶν περᾶ ἡ καλλονὴ γλυκετα
 Ὡς μυρωμένος ζέφυρος, ὡς μέλους ἀρμονία,
 Ὡ! τίς μωρὸς τὰ ὄμματα ἀναίσθητος θὰ κλείσῃ,
 Καὶ τίς δὲν θὰ συγκινηθῇ, καὶ τίς δὲν θὰ δακρύσῃ;

Ἄφες μὲ τὸ ψιμμύθιον τῶν ἠθικῶν κανόνων
 Τὸ βδελυρόν της πρόσωπον νὰ κρύπτῃ ἡ κακία·
 Θὰ εὕρῃς τὴν φαυλότητα, τὸ ψεῦδος καὶ τὸν φθόνον,
 Ὅπου φρονεῖς πῶς ἀρετὴ ὑπάρχει καὶ ἀνδρεία.

Θέλεις νὰ μένῃ ἄφωνος ἡ καλλονή, δεσμῶτις
 Ὑπὸ ζυγὸν ἀφόρητον, καὶ λίθος ἡ καρδία,
 Νὰ σήπεται ἡ καλλονή, ἡ χάρις, ἡ νεότης
 Διότι ἀπαιτεῖ αὐτὸ σκληρὰ ἡ κοινωνία;

Ἦθη, θεσμοί! ἰνδάλματα ἀνθρώπων ἀδυνάτων,
 Σκιαὶ ἀνύπαρκτοι, δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος πλανᾶται
 Τὴν δυστυχίαν του αὐτὸς ἐπινοῶν καὶ πλάττων·
 Ἄλλ' ἡ καρδία μὲ αὐτοῦς τοὺς λήρους δὲν ἠττάται.

¹Ἀπριλιος, 1876.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

Τῆ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΕΦΙΑΗΜΕΝΟΥ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Α'

Εἰς τὴν ἕκτασιν τοῦ κόσμου τὴν μεγάλην πεδιάδα
τρία δένδρα ἀπετέλουν πολυεύχαρι τριάδα.
Ἐν ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον εὐδαιμόνως ἀναθάλλον
δεξιὰ αὐτοῦ τὸ πρῶτον καὶ ἀριστερὰ τὸ ἄλλον.
Τοῦ πρὸς δεξιὰ οἱ κλώνοι ἔκυπτον με ἄρμονίαν
καὶ ἐκάλυπτον τὰ δύο μ' ἄπειρον φιλοστοργίαν.
Κι' ὅτε ἄνεμος ἐφύσα ἰσχυρῶς αὐτὰ τινάσσω
περιέκλειε τοὺς κλώνους ἀπὸ τὴν ὀρμὴν φυλάσσω.
Ὅτε πάλιν τῆς πρωΐας ἀπελάμβανε τὴν δρόσον
δὲν τὴν ἀπερρόφα ὄλην, ἀλλ' ἐκ ταύτης μόνον τόσον
ὅσον ἤρκει τὸν χυμὸν του καὶ τὰς ρίζας νὰ δροσίση
καὶ τοῦ βίου του τὸν δρόμον ὑγειῶς νὰ διανύση.
Τὴν δὲ ἄλλην χαρμωσύνας ἐκτεινάσσω ὡσεὶ δῶρον
εἰς τὰ φύλλα καὶ τὰς ρίζας τῶν δυὸ ἄλλων παρηγόρων
ὅτε πάλιν τοῦ ἡλίου στὸν αἰθέρ' ὁ δίσκος λάμπων
ἐχαιρέτα τὰς ἐκτάσεις τῶν ἀνοφοροῦντων κάμπων
συνεμάζευε τοὺς κλώνους καὶ ἀνοίγων μέγα μέρος
ἄφινε ν' ἀπολαμβάνουν τῶν ἀκτίνων ἐλευθέρως.

Β'

Τὸ ἐκ μέσου ἀναθάλλον ἀσθενὲς ἦτο ἀκόμη
κ' ἤδη ἤρχιζε τὰς ρίζας ἰσχυρῶς στὴν γῆν ν' ἀπλώνη.
Ἦτο στόλισμα ὠρατὸν τῆς μεγάλης πεδιάδος
καὶ τὸ μόνον τὸ ἀρέσκον τῆς περιχαροῦς τριάδος
εἰς αὐτὸ συσπειρομένον κλώνους ὑψωνε τὸ ἄλλον
κ' ἔχον τοῦτο στήριγμά του ἠῦξανεν ἀφθόνως θάλλον.

Γ'

Οὔτω λοιπὸν ἀγαπητὰ τὰ τρία ἠνωμένα
ἠῦξανον κ' ἦνθον πάντοτε λίαν ἠτύχησιμένα
Πλὴν φεῦ! βορρᾶς ἐνέσκυψε φρικτὴ ἀνέμου ζάλη
παντοῦ τὰ πάντα ἐκρίζει τὰ πάντα καταβάλλει
Ῥίπτει τὰ δένδρα εἰς τὴν γῆν τὰ φύλλα ἐξαρπάζει
σεῖς σφοδρῶς τὴν ρίζαν τῶν ἀσπλάγχχνως τὰ τινάζει
Καὶ εἰς τὸ μέρος ἔφθασεν ἔνθα ὑψοῦντο τρία
κ' ἐπέφερον ὄλεθρον πολὺν καὶ ἄκραν δυστυχίαν.

Ἀφήρπασε τὸ ἐν αὐτῶν πρόριζα ἀνασπάσας
 ἄνθη καὶ φύλλα καὶ καρποῦς· ἐδῶ κ' ἐκεῖ μοιράσας
 ὅταν δ' ἐπῆλθε τὸ σφοδρὸν τὸ κῦμα τοῦ ἀέρου
 κ' ἀφήκεν ἦσυχον τὸ πρὶν καταταράξαν μέρος
 Τὰ δύο μόνον τῶν τριῶν ὑφ' οὖντο τεθλιμμένα
 ἀκίνητα ἀθλιέστατα μὲ φύλλα μαραμμένα.
 Τὸ εἰς τὸ μέσον ἐν τῇ γῆ ἔκειτο ἐρριμένον
 ἀπὸ τοῦ ῥεῦμα τοῦ βορρᾶ σφοδρῶς ἀφηρπασμένον.

Δ'

Οὕτω κ' ἡμεῖς διήγομεν τὴν τῆς ζωῆς πορείαν
 ἀμέριμοι κ' οἱ τρεῖς ὁμοῦ μὲ ἄκραν εὐτυχίαν
 ὅτε τοῦ χάριτος σκληρὸν ἐπῆλθε τὸ δρεπάνι
 καὶ τὸν πεφιλημένον μας ἀφήρπασ' Ἰωάννη!
 ὦ! εἶναι πικρὸν ὦ, θάνατε σκληρὸν τὸ κτύπημά σου
 βασάνων πόνων θλίψεων γέμει τὸ φιλημά σου.
 Πικρὸν ἢ γῆ μὲ πρόσφερε ποτήριον ὦ φίλοι
 καὶ πληρὲς ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ ἡγγίξα σιά χεῖλη.
 Καὶ ἐδοκίμασα ὁμοῦ ὅλας τὰς δυστυχίας
 ὅλας τοῦ κόσμου τοῦ ψευδοῦς τὰς λύπας τὰς μωρίας
 Καὶ ὅπου βλέμμα ἔστρεψα παντοῦ ἀπελπισία
 παντοῦ ἢ λύπη κατοικεῖ παντοῦ ἢ δυστυχία.
 Καὶ οὐδαμῶς τὸ τέλειον παντοῦ μηδαμινότης
 «Παντοῦ τὰ πάντα μάταια, παντοῦ ἡ ματαιότης.»

ΕΛΕΝΗ ΔΕΡΕΚΑ.

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΘΑΝΩ; . . .

ἘΓιατὶ μικρὸ σὰν ἡμοῦνα μισάνοιχτο λουλουδί,
 Ὅταν φιλιὰ μ' ἐπότιζαν, μ' ἐκοίμιζε τραγοῦδι,
 Κ' εἶχα στὰ μᾶτια δίδυμη γλυκεῖα ἀγῆ τ' Ἀπρίλι
 Δροσάτο Μὰ στὴν καρδιά καὶ ἄνοιξι στὰ χεῖλη·
 Γιατὶ, ἀφοῦ μοῦ γράφτηκε κάθε χαρὰ νὰ χάνω,
 Γιατὶ νὰ μὴν πεθάνω;

ἘΓιατὶ ὅταν περίχαρο παιδί ἀπὸ τὸ βίον
 Ἐνα μονάχα—τὸ μικρὸ ἐγνώριζα σχολεῖο,
 Καὶ τοῦ σπητιοῦ μας τὴν αὐλή, τῆς σχολῆς τὸ λιμέρι
 Λειβάδι ποῦχε πάντα του παιχνίδια, καλοκαίρι.

Γιατί κι' από τὴ μνήμη μου ἀφοῦ τώρα τὰ χάνω
Γιατί νὰ μὴν πεθάνω;

Γιατί ὅταν πρωτάνοιξα τὰ κάτασπρα φτερά μου
Καὶ μελωδία μυστικὴ ἐβγήκι' ἀπ' τὴν καρδιά μου,
Γιατί ἀπάνω στὸ τρελλὸ φτερούγισμα ἐκεῖνο
Ποῦ πεταλοῦδα ἔμοιαζα σὲ ἀνθισμένο Κρίνο
Στὸ ταπεινὸ μὰ ὠμομορφὸ κελάδημά μου ἀπάνω
Γιατί νὰ μὴν πεθάνω;

Γιατί σ' ἂν ἐπρωτόνομοσα τὴ μυστικὴ ἐκεῖνη
Φωτιά ὅπου ὁ ἔρωτας στὰ σωθικά μας χώνει,
Τὸ πρῶτο ἐγάπης ὄνειρο, τὸ φλογοκαρδιοχιτύπι
Ποῦ ἐγέμιζε τὸ στῆθος μου ἀπὸ χαρὰ καὶ λύπη,
Γιατί σ' αὐτὴ τῆς νιότης μου, τὴν τρικυμία ἀπάνω
Γιατί νὰ μὴν πεθάνω;

Γιατί ὅταν τὰ ἄγια πατοῦσα ἐκεῖνα μέρη
Ποῦ ὁ σταυρὸς ἐθάμπωνε τὸ Τούρκικο ἀστέρι,
Καὶ τῆς γλυκειῆς Ἑλλάδος μας ἡ πρώτη Ἀμαζόνα
Στὸν ἑβδομὸ τῆς ἔμπαινε περήφανη ἀγῶνα
Γιατί σ' αὐτὸ τὸ Γολγοθᾶ, μάρτυς κ' ἐγὼ, ἀπάνω
Γιατί νὰ μὴν πεθάνω;

Γιατί ἀφοῦ μαράθηκαν τὰ πρῶτά μου λουλούδια
Κ' ἐσθύσανε στὴ σιωπῇ τῆς λήθης τὰ τραγούδια,
Γιατί ἀφοῦ οκεπάσανε οἱ πάγοι τὴν καρδιά μου
Καὶ ἕνα ἕνα μαύρισαν καὶ πέφτουν τὰ φτερά μου
Γιατί νὰ ζῶ ἀκόμα

Ἐάν κυπαρίσσι σὲ ψυχρὸ Νεκροταφείου χῶμα;

Ἀθήναι, 1880.

Ε. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ.

ΦΙΛΩ!

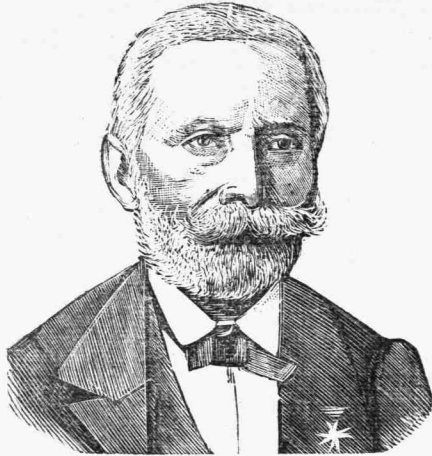
Τὸ πᾶν ὡς σφαῖρα, στρέφεται! ... Ἴδὲ, χειμῶν μαραίνει
Τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως μὲ πάγους καὶ χιόνιας,
Πλὴν αὔριον ἢ ἀνοιξίς, φαιδρὰ, χαριτωμένη,
Θεὸ νὰ προβάλλῃ θάλλουσα εἰς γόητας λειμῶνας.

1.

2.

3.

4.

5.

1 ΤΑΤΣΗΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ

2 ΑΡΤΕΜΙΟΣ ΜΙΧΟΣ

4 Γ. ΚΑΛΟΣ

3 Γ. ΠΕΡΡΩΤΗΣ

5 Δ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Και ζωογόνος ἥλιος θά Ύδης νά θερμαίνει,
 Φαιδράς νά ἐπανερχονται και πάλιν χελιδόνας.
 Κ' ἡ φύσις νά γλυκογελά ροδοστεφανωμένη
 Και τὰ πτηνὰ νά εὐθυμοῦν εἰς μυρωμένους κλώνας.

Ἐὖν σέ δαίρη ὁ χειμῶν τῶν συμφορῶν ὁμοίως,
 Ὁ κόσμος στρέφει και περνοῦν τῶν στεναγμῶν οἱ χρόνοι·
 Δὲν μένει ἀμειτάβλητος ἡ τύχη αἰωνίως.

Μὴ θλίβου. Τὴν νεότητα γηράσκουσιν οἱ πόνοι
 Και ἡ χαρὰ εἶνε ζωὴ. Τοιοῦτος εἶν' ὁ βίος·
 Ὑγίαινε και ἔλπιζε και θέρρει και λησιμόνει!

^{Ἄργος, Ἰανουάριος 1879.}

Δ. Κ. ΒΑΡΛΟΓΝΙΩΤΗΣ.

— — — — —
Η ΤΥΦΛΗ ΚΟΡΗ
 — — — — —

Ἀπὸ σιμά μου ἔπερασε ἔχτες τὸ ἐράδν-εράδν
 Κοράσι ἀγγελικό·
 Ἐλαμπε ὡς ἄστρο, και τὸ φῶς πῶχυνε ἔς τὸ σκοτάδι
 Δὲν ἔφεγγε γι' αὐτό.

Ἐνα παιδάκι ἐκράτουμε τὴν κόρη ἀπὸ τὸ χέρι,
 Κ' ἐπήγαιναν μαζῆ,
 Μὰ τὰ σκληρὰ και δύσβατα, ποῦ ἀπερνοῦσαν μέρη,
 Τὰ φώτιζε ἡ τυφλή.

Συγνεφιασμένη ἀνατολὴ ἦταν τὸ πρόσωπό της,
 Ἄναστρος οὐρανός·
 Τὸν ἥλιο μόλις ἔβλεπες, κ' εὐθὺς ἔς τὸ μέτωπό της
 Ἐβασίλευε χλωμός.

«Ἄ! μὰ γιατί νά μὴν ἔμπορῶ νά ἰδῶ κ' ἐγὼ τὰ κάλλη
 Τῆς φύσεως τὰ γλυκά;
 Νά ἰδῶ τὰ ἔνθη ἔς τὸν ἀγρὸ, τὸ κῦμα ἔς τ' ἀερογιάλι,
 Τ' ἀστέρια τὰ χρυσά;

Εἶνε γλοκὸ, πουλάκια μου, τ' ὤρατο σας τὸ τραγοῦδι,
 Καὶ τί σὰν τ' ἀγροικῶ;
 Τοῦ ῥόδου ἀκούω τὴν εἰωδιὰ, τοῦ ψηλαφῶ τὸ χνοῦδι,
 Μὰ ῥόδο δὲν θωρῶ!

Θεέ μου! εἰς τὰ σκοτεινὰ σκόρπισε βλέφαρά μου
 Μὲ' ἀχτίδα σου γλυκειά·
 Φέξε 'ς τὴ μαύρη νύχτα μου, καὶ πάρε τὴ λαλιά μου,
 Αὐτὸ ἡ τυφλὴ ζητᾷ.»

Καὶ τέτοια λόγια λέγοντας δὲν ἤξερε ἡ θλιμμένη
 Πῶς ἂν τὸ φῶς ἰδῆ,
 Δὲν θὰ ξανοίξῃ, δὲν θαύρη πλάσμα 'ς τὴν οἰκουμένη
 Λαμπρότερο ἀπ' αὐτή.

Ἐκεῖνο ποῦ ἡ κόρη ἐζήτησε, κ' εὐχήθηκε ἡ καρδιά της
 Τῆς 'δόθη ἀφ' τὸ Θεό·
 Εἶδε τὸ φῶς, ἀλλ' ἡ γλυκειὰ ἐσώπασε λαλιά της,
 Τὸ στόμα ἔχει βουβό.

Ἀπόψε ἠπρωτολάμπανε 'ς τὸν οὐρανὸ μὲ χάρι
 Δυὸ ἄστρα, ποῦ ἂν τὰ ἰδῆς,
 Ποιὸ, θὰ ἠρωτήσης, εἶν' αὐτὸ τ' ὀλόφωτο ζευγάρι;—
 Τὰ μάτια τῆς τυφλῆς.

(Ἐκ τοῦ λευκώματος τῆς Κ. Ἰωάννης Σ. Δομενεγίνης.)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΩΚΗΣ.

Εἰς τὸν ἀποθανόντα ἀδελφόν μου

Γιατὶ ὅταν τὸ σπῆτι μας γεμίξῃ μ' ἄσματά μας
 καὶ ταῖς ψυχαῖς μας ἡ χαρὰ μὲ ὄνειρα χαϊδεύει
 γιατί ἡ μορφή σου φαίνεται τότε γλωμὴ μπροστά μας
 καὶ μιὰ στιγμή τόσο γλυκεῖα ἡ ἄπονη μᾶς κλέβει;
 μήπως ἡ λύπη κ' ἡ χαρὰ εἶναι ἀδελφωμένα
 καθὼς ἐγὼ μὲ σένα;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ.

ΔΥΟ ΛΕΣΜΑΤΙΑ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Ἢ νιαῖς κι' οἱ νιοὶ μαζεύθηκαν ν' ἀκούσουν τ' ἅγια Πάθη,
 Καὶ τρέχουν καὶ σωριαζονται ἔς τῆς ἐκκλησιᾶς τὰ βάθη·
 Ὅσῳ τὰ μάτια κάρφωσαν καὶ βλέπουν τὸν παπᾶ τους,
 Τόσῳ ξεκάρφωτα ἄλλοῦ πετοῦνε τὰ μυαλά τους...
 Ἔτσι κι' ἡ θάλασσα ἡ γοργὴ ἀκίνητη ἠσυχάζει,
 Ὅταν τῆς γῆς τὰ σωθικὰ βαθὺς σεισμός ταραίζει.

Πῶς Σὲ λαμπρώνει, Κύριε, τ' ἀκάνθινο στεφάνι!
 Χαρὰ σὲ ὅποιον σὰν Ἐσὲ γνωρίζει νὰ πεθάνῃ!
 Χαρὰ ἔς τὸν ἥλιο τὸ χρυσὸ ποῦ ὅταν πάῃ νὰ δύσῃ
 Μὲ σύννεφα τῆ δύσι του φροντίζει νὰ στολίσῃ·
 Νὰ τὸν σκεπᾶσουν δὲ ἔμποροῦν, τὸ φῶς του δὲ σκοτιίζουν,
 Μὲ χρώματα γλυκύτερα παντοῦ τοῦ τὸ σκορπίζουν.
 Χριστέ μου! Ἐσὺ ποῦ πέθανες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ μόνῃ,
 Ποῦ ἔχεις μὲ τὸ θάνατο τὸ θάνατο συντρίφει,
 Τὸ θάνατο, ἀπαίσιο διαμάντι, ποῦ ἡ σκόνι
 Ἡ ἐδικὴ του μοναχὰ μοροῦσε νὰ τὸ τρίψῃ,
 Χριστέ...

Μὰ βλέπω σατανᾶ ἀγγελοκαμωμένον
 Ποῦ ἔς τῶν ματιῶν του μὲ τραβᾷ τὸν ἄδη νὰ μὲ χῶσῃ·
 Ἄχ! ἀπ' τῆς τρέλλας τὸ παιδί ποῦ τρέχει ἀρματωμένον
 Οὐτ' ὁ σταυρός Σου δὲ μπορεῖ, Χριστέ νὰ μᾶς λυτρώσῃ!
 Μάρτιος 1879.

II

Ἀπάνου ἀπ' τὸ κρεβάτι μου βαθειὰ παρηγοριά μου
 Καρφώνω τὴν εἰκόνα Σου· καὶ τώρα ἡ κάμαρά μου
 Εἶνε καὶ μνημα θλιθερὸ καὶ χαρωπὴ ἐκκλησία·
 Σκοτάδ' ἡ θλίψι μου σκορπᾷ καὶ λάμψι ἡ ὀρθοκεία.
 Τῇ θλίψι διῶξέ την, κι' ἔδω Ἐσὺ μονάχα μένε,
 Γλυκέ μου Ἐσταυρωμένε!

Σκόρπα μὲ τὴν ἀθάνατη πνοή σου μακρὰ μου
 Τὰ ὄνειρα ποῦ μὲ πλανοῦν καὶ τρώνε τὴν καρδιά μου·
 Κι' ἂν ἔρχεται καμμιά φορά νὰ μὲ φιλῇ κανένα,
 Ἄς μὴ μὲ φέρνῃ σὲ παλαιὰς χαραῖς, σὲ παρασμένα...
 Μὲ ὑπνὸν ἤσυχον σφιχτὰ τὰ δύο μου μάτια δένε,
 Γλυκέ μου Ἐσταυρωμένε!

Κάμε με πάλι ν' ἀγαπῶ τὸν κάμπο, τ' ἀκρογιάλι,
 Τὸν κόσμο, τὸν περίπατο, τῆς πλάσεως τὰ κάλλη·
 Δυνάμωσε τὸ σῶμά μου, γιάτρεψε τὴν ψυχὴ μου,
 Πάλι τραγούδια εὐθυμα νὰ χύνω εἰς τὸ χαρτί μου,
 Παλληκαρίσια αἰσθήματα τὰ στήθη μου νὰ καίνε,
 Γλυκέ μου Ἐσταυρωμένε!

Ἄναστῆσε τῆς νιότης μου τὸ ἄνθος ποῦ ἔμαράθη...
 Κ' ἄν, ἢ νεράϊδα ἢ κακὴ, ἄν τόχη καὶ τὸ μάθη
 Κι' ἔρθῃ μ' ὀλοθερμὸ φίλι νὰ τὸ μαράνη πάλι,
 Σῶσε, Θεέ μου, μάρανε τὰ δολερά της κάλλη,
 "Ἡ... δός της σπλάγγνα ἀνθρώπινα ποῦ νὰ πονοῦν, νὰ κλαίνε,
 Γλυκέ μου Ἐσταυρωμένε!

Αὐγουστος 1879.

Κ. Μ. ΠΑΛΛΑΔΑΣ.

Εἰς ΛΕΥΚΩΜΑ ΚΟΡΗΣ

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

Ἄλλου νὰ χαραχθῇ, ἄλλου ἐπόθουν τόνομά μου,
 Ἐκεῖ ὅπου ἐχάραξα τὸ ἰδικόν σου, φίλη·
 Εἰς τὸν βωμὸν ποῦ λειτουργοῦν ἄγνα τὰ ὄνειρά μου...
 Ὅπου λαλοῦσιν οἱ παλμοὶ ἄς σιωποῦν τὰ χεῖλη.
 Εἰς τὴν καρδίαν τόνομα εἰς τὴν καρδίαν μόνον,
 Χαράσσεται καὶ ἀψηφεῖ τὴν λήθην καὶ τὸν χρόνον.

Ἢ λήθη!... πλέον μὲ φοβεῖ τοῦ μνήματος ἀκόμα·
 Δὲ θνήσκει ἢ λησμονηθεῖς, ζῶντα τὸν θάπτ' ἢ λήθη·
 Δὲν εἶναι θάνατος : σιγὴ ὑπὸ τὸ κρῦον χῶμα :
 Ἐντὸς καρδίας νὰ μὴ ζῆς... ὦ νὰ μὴ ζῆς εἰς στήθη,
 Νὰ μὴ τρυφᾷ ἢ ἄκατος εἰς μυρωμένον κῦμα
 Ἐκεῖνος εἶναι θάνατος, ἐκεῖνο εἶναι μνήμα!

Τὴν λήθην... "Ὡ τὸν θάνατον αὐτὸν πολὺ φοβοῦμαι·
 Πλὴν ἄν, ὦ κόρη, πέπρωται νὰ ζῶ—νὰ μ' ἐνθυμησῶμαι—
 Ἐκ μόνου τοῦ λευκώματος... ὦ δὲν παραπονοῦμαι.
 Σιγῶσι δὲν στενάζουσι καρδία· νεκρωθεῖσαι.
 Ἄλλὰ... κλείσε τὸ λευκῶμα κ' ἰδὲ σελίδα ἄλλην,
 Τοιαύτης μνήμης προτιμῶ τῆς λήθης τὴν ἀγκάλην.

Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Sonetto)

Τὸ μάτι μου προχθές ἀκολουθούσε
Μιά πεταλούδα, ὅπου πεινασμένη
Μέσα 'ς τὸ περιβόλι μας, γυρνοῦσε,
Λίγη τροφή γιὰ ναύρη ἢ καύμένη.

'Εδῶ γλυκὰ τάχιζέκλημα φιλοῦσε,
'Εκεῖ τὴν πασχάλια τὴν ἀνθισμένη,
'Σ τὰ βόδια μελι ὑστερα 'ζητοῦσε...
Μὰ γιὰ πολὺ 'σέ τίποτε δὲν μένει.

Καὶ εἶπα: μὲ τὴν πεταλούδα μοιάζω
Πολύ' ὅπως αὐτὴ χίλια λουλούδια
Χίλιαι ἀγάπαις 'ς τὸ λεπτό ἀλλάζω.

Μὰ φταίω: Ὅσο καὶ κἀνεὶς νὰ θέλῃ
Γιὰ μιὰ νὰ ψάλλῃ δὲν μπορεῖ τραγουδᾷ,
"Αἶ! ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν μὲ λ.ι!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΧΕΙΜΩΝ

Κάνει κρύο, στὸ κάμπο χιονίζει,
Μέσ' στὸ σπῆτι σιμὰ στὴ φωτιά,
Τί' ὄρατα κανεὶς ποῦ καπνίζει,
"Ὅταν ἔλῃ καλὴ συντροφιά.

"Ενας λέγει, οἱ ἄλλοι γελοῦνε,
Μὲ φωνὴ, ἄλλῃ ψάλλει γλυκεῖα,
Τί' ὄραται βραδυαί; ποῦ περνοῦνε,
Τὸν χειμῶνα κοντὰ στὴ φωτιά.

Κι' ὅταν πάλι ἀέρας βογγάει,
Ποῦ τῶν δένδρων λιγὰ τὰ κλαδιά,
Τί' ἰδέαις ὁ νοῦς μας γεννάει,
"Ὅταν ἔλῃ τὸ τ' ἄ κ ι φωτιά.

Μὰ ἐκείνον ποῦ ἔρωτας δέρνει,
Δὲν τὸν μέλει ἂν καί' ἡ φωτιά,
Στὴν ποδιά τῆς ἀγάπης του γέρνει,
Ποῦ τὸν καίει μὲ μιὰ τῆς ματιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΡΙΚΑΚΗΣ.

Ο ΑΠΑΤΡΙΣ

Σὺ Σελήνη ποῦ φέγγει, τὴν κτίσιν
καὶ τὰ σοφίας καὶ χώρας γνωρίζεις;
τὴν πατρίδα μου ἂν ἀντικρίζεις
ἕνα στείλει θερμὸν ἀσπασμὸν.

Εἰπέ ὅτι: μὲ βλέπεις ἐνταῦθα
εἰς τὰ ξένα νὰ τήκωμαι δάση'
εἰπέ ὅτ' ἡ ἀγῆ θὰ μὲ φάσῃ
νὰ πληρωθῆς ἐρήμους κλαυθμῶν.

'Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπατρίδος μόνον
πρὸς τὴν ἀφιντον στρέφει πατρίδα'
εἰπέ ὅτι ἐξ ὕψους τὸν εἶδα
μὲ πηνὰ τῆς νυκτός ν' ἀρπυνη.

Κι' ὅταν πάλιν, θεῶ, ἐπιστρέψῃς
καὶ φωτίσῃς τὸ ἄπνου μου σῶμα
εἰπέ μέσα στὸ ξένον τὸ γῶμα
πῶς ἀκούεις ὀρηγνόντα ὄστα.

Κ. ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Η ΝΕΟΤΗΣ

Ἡ νεότης, φίλη μοιάζει,
ὡς ἂν τὴν πορτοκαλιά
ὅπ' ἀνοίξει καὶ βλαστάνει
ἔς τοῦ Μαιῶς τὴν εὐμορφιά.
Ἐξούς δὲ ἀέρας πέρνει
ρίπτει κάτω τὰ κλαριά
ἀνοθῆ, φύλλα τὰ σκορπάει
καὶ τῆς πέρνει τὴν εὐμορφιά.
Οὕτως, φίλη, κι' ἡ νεότης
καὶ ἀνοίξει καὶ βλαστάνει
κ' ἐγώιστικῶς κομπάζει
διὰ τὰ λαμπρὰ τῆς κάλλη
ποῦ τῆς τὰ ὄωσε ὁ Πλάστης
ἀνευ τῆς εὐχῆς αὐτοῦ.

ἄλλ' εἰς τὴν ἀνοθῆσιν ἀπάνω
Ὁ Νεοτητοκτόνος ἔρωσ
ρίπτει αἰχμηρὸν τὸ βέλος
τὴν πληγόνει ἔς τὴν καρδιά
τὴν πληγόνει θανασίμως
καὶ τὴν ρίπτει εἰς τὰ σκότη
καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον
εἰς τοῦ Πλούτωνος τὰ ἄλλα
τὰ φρικώδη ἔκεινα μέρη
οὔτω καὶ ἐγὼ ὦ φίλη
μὲ ἐτόξευσεν ὁ ἔρωσ
καὶ μὲ πλῆγωσε καιρίως
καὶ κοντεύω νὰ χαθῶ.

K... ΝΙΚΗΤΑ.

ΚΥΜΑ, ΑΧ!

Κύμα, σ' ἀγάπησα πολὺ, καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα,
καὶ ἤθελα ἴσ' ἀτήθια σου ποῦ δείχνεις τὰ χιονάτα,
νὰ πέσω καὶ νὰ φιληθῶ μαζὴ σου στόμα, στόμα!
μά... σὲ φοβοῦμαι, γιατί λέν' πῶς καταπίνεις νιάτα.

Θαῦρῶ Ἐκείνη πῶς θεωρῶ σ' τὴν τόση εὐμορφιά σου.
Ἡ κάθε σου σταλαγματιὰ ποῦ σ' ἀν διαμάντι μοιάζει,
ἴματιὰ τῆς εἶναι, κ' εἶν' κεινῆς κι' αὐτὴ ἡ ἀγκαλιὰ σου
καὶ βγάξεις ἀπ' τὰ σπλάγγχνα σου ὅ, τ' ἡ καρδιά τῆς βγάξει...

Γιὰ πές μου, τώρα, ποῦ νὰ ζῆς, ποῦ ἔρχεσαι καυμένο,
καὶ εἶσαι τόσο βιαστικὸ καὶ ἀφρισμένο τόσο! ;
Ἄχ! κείνην ἀγάπησα καὶ μ' ἔχεις μαγεμένο,
κι' ἔτσι σὺ κι' ὅ, τι θὰ μοῦ πῆς σ' Ἐκείνη θὰ τὸ δώσω...

Ἐτὸ κύμα ποῦ ἔξαπλόνετο ἔμπροστά του κι' ἐγελοῦσε!
αὐτὰ ἴλεγε τραγουδιστῆς ἔστὸ Φάληρο κει κάτω
κι' ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἄκουε σ' ἀν νὰ τὸν ἐπονοῦσε,
καὶ ἄφινε σ' τὴν ἄμμο του νὰ πάρῃ τὰ φιλιὰ του...

ΕΥΓ. ΛΑΝΤΣ.